

Sygn. akt II K 428/18

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Marta Janta

przy udziale Prokuratora Hanny Borkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2018 roku sprawy

T. M., urodzonego (...) w G., ,

syna J. i J. z domu D.

o wydanie wyroku łącznego, skazanego prawomocnymi wyrokami:

1 1. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 27 października 2008 roku w sprawie o sygnaturze akt **VIII K 611/08** za przestępstwo popełnione w dniu 18 maja 2008 roku z art. 178a § 1 k. k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda; postanowieniem z dnia 14 lutego 2013 roku zarządzone wykonanie warunkowo zawieszony kary;

2 2. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 3 marca 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt **VIII K 237/10** za przestępstwo z art. 178a § 1 k. k. popełnione w dniu 17 lutego 2009 r. na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności; kara ta została odbyta w całości;

3 3. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 24 października 2014 w sprawie o sygnaturze akt **II K 1746/13** za przestępstwo z art. 233 § 6 k.k. popełnione w dniu 24 czerwca 2009 roku na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

orzeka

I przy zastosowaniu art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw na podstawie art. 85 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.), art. 86 § 1 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach: Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 3 marca 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt **VIII K 237/10** oraz Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 24 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt **II K 1746/13** i jako karę łączną wymierza skazanemu T. M. karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II w pozostałym zakresie orzeczenia zawarte w wyrokach ulegających połączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu;

III na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w zakresie dotyczącym wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygnaturze akt VIII K 611/08;

IV na podstawie art. 577 k. p. k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie I. sentencji wyroku zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie VIII K 237/10 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w dniach 17-18.02.2009 roku oraz od dnia 18 stycznia 2018 roku do dnia 17 maja 2018 roku;

V na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 428/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

T. M. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 27 października 2008 roku w sprawie o sygnaturze akt **VIII K 611/08** za przestępstwo popełnione w dniu 18 maja 2008 roku z art. 178a § 1 k. k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda; postanowieniem z dnia 14 lutego 2013 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary.

Dowód: odpis wyroku w sprawie VIII K 611/08 SR Gdańsk – Południe w Gdańsku – k. 33 ; dane o karalności - k. 14 – 16

T. M. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 3 marca 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt **VIII K 237/10** za przestępstwo z art. 178a § 1 k. k. popełnione w dniu 17 lutego 2009 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; kara ta została odbyta w całości.

Dowód: odpis wyroku w sprawie VIII K 237/10 SR Gdańsk – Południe w Gdańsku – k. 34; dane o karalności – k. 14 - 16

T. M. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 24 października 2014 w sprawie o sygnaturze akt **II K 1746/13** za przestępstwo z art. 233 § 6 k.k. popełnione w dniu 24 czerwca 2009 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Dowód: odpis wyroku w sprawie II K 1746/13 SR Gdańsk – Południe w Gdańsku – k. 9 - 10; dane o karalności – k. 14 – 16

Z opinii o skazanym z Aresztu Śledczego w G. wynika, że wśród współosadzonych funkcjonuje on bezkonfliktowo, nie przejawia skłonności do dominacji w grupie. W stosunku do przełożonych jest regulaminowy, nie przejawia postaw roszczeniowych. Postawę i zachowanie skazanego w trakcie pobytu w izolacji należy uznać za dobre, nie był on wyróżniany nagrodami ani karany dyscyplinarnie. Pracuje nieodpłatnie, obowiązki pracownicze wykonuje sumiennie. Nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej, nie dokonywał samoagresji, nie odnotowano zachowań agresywnych wobec innych osadzonych lub przełożonych, nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Do popełnionych przestępstw jest ustosunkowany krytycznie. Prognoza penitencjarna na dalszy okres pobytu w izolacji więziennej kształtuje się pozytywnie.

Dowód: opinia o skazanym wraz z informacją o pobytach i orzeczeniach – k. 11 - 13

Skazany T. M. był uprzednio trzykrotnie karany przez Sąd.

Dowód: dane o karalności – k. 14 - 16

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które zostały ujawnione w toku rozprawy, w szczególności w postaci odpisów wyroków, opinii o skazanym wraz z informacją o pobytach i orzeczeniach oraz danych o karalności.

Sąd dał wiarę tym dokumentom uznając, że nie budzą one wątpliwości, co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, a żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności. Dokumenty ujawnione w toku rozprawy łączą się w spójną i logiczną całość i w ocenie Sądu, pozwalają odtworzyć stan faktyczny niezbędny do rozstrzygnięcia o wniosku skazanego.

Wniosek o wydanie wyroku łącznego w stosunku do skazanego T. M. zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że wydając wyrok łączny w niniejszej sprawie, Sąd – zgodnie z dyspozycją art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. – o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw – zastosował przepisy o karze łącznej w brzmieniu sprzed nowelizacji, tj. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.

Należy wskazać, że podstawę do orzeczenia kary łącznej w ramach wyroku łącznego określają przepisy art. 85 k. k. w zw. z art. 569 § 1 k. p. k. Zgodnie z dyrektywą wyrażoną w tych przepisach sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw – i wymierzono za te przestępstwa kary tego samego rodzaju.

Sąd dokonując analizy treści wyroków zapadłych w stosunku do skazanego pod kątem zastosowania przepisów dotyczących łączenia kar, tj. art. 85 k. k., art. 86 § 1 k. k. do których odsyła przepis art. 569 § 1 k. p. k., uznał że w stosunku do skazanego T. M. zachodzą przesłanki do połączenia kar pozbawienia orzeczonych wyrokami wydanymi w sprawach: VIII K 237/10 i II K 1746/13 SR Gdańsk – Południe w Gdańsku.

Kolejną kwestią podlegającą rozważeniu i decydującą o możliwości połączenia kar było ustalenie, czy kary wymierzone za przestępstwa przypisane skazanemu, a objęte wyrokami podlegającymi łączeniu, są karami tego samego rodzaju. W wyrokach podlegających łączeniu

T. M. skazany został na kary pozbawienia wolności, które jako kary tego samego rodzaju podlegają łączeniu.

W związku z tym, w punkcie I. sentencji wyroku łącznego w oparciu o art. 85 k. k., art. 86 § 1 k. k. Sąd połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach wydanych w sprawach: VIII K 237/10 i II K 1746/13 SR Gdańsk – Południe w Gdańsku i jako karę łączną wymierzył T. M. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając karę łączną Sąd nie rozważa ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. Sąd winien mieć na uwadze prewencję indywidualną wobec oskarżonego – w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego – skazanego, jak też względy prewencji generalnej. Ponadto Sąd winien rozważyć kwestię czy przestępstwa, za które zostały orzeczone kary jednostkowe są jedno- czy też różnorodnej, czy zostały popełnione w krótkich czy też znacznych odstępach czasu. Przestępstwa objęte wyrokami wskazanymi w punkcie I. sentencji wyroku łącznego są przestępstwami różnorodnymi, wymierzonymi przeciwko różnym dobrom prawnym, tj. bezpieczeństwu w komunikacji (art. 178a § 1 k. k.) oraz przeciwko wymiarowi sprawiedliwości (art. 233 § 6 k. k.), co przemawia za celowością zastosowania przy łączeniu kar jednostkowych zasady kumulacji. Z drugiej jednak strony, przestępstwa te popełnione zostały na przestrzeni stosunkowo krótkiego okresu czasu (tj. w odstępie czterech miesięcy), co z kolei przemawia za celowością zastosowania zasady absorpcji.

Nie ulega także wątpliwości, iż względy prewencji zarówno generalnej, jak i indywidualnej nakazują zastosowanie wobec skazanego zasady kumulacji kar. T. M. był już trzykrotnie karany przez sąd. Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12 lipca 2000 r.: „decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popołnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw” (II AKa 171/00, OSA 2001/2/5).

Sąd miał także na uwadze fakt, iż popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest zasadniczo okolicznością obciążającą i w związku z tym kara łączna nie może stanowić niczym nie uzasadnionej premii dla skazanego płynącej jedynie z faktu popełnienia większej liczby przestępstw („Kodeks karny-komentarz” pod red. A. Wąska, Gdańsk 2000, t. II, s. 261-263). A za taką właśnie premię należałoby uznać wymierzenie skazanemu kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że zachodzą podstawy do częściowego zastosowania zasady absorpcji kar jednostkowych, a częściowego zastosowania zasady kumulacji kar jednostkowych – przy czym, w ocenie Sądu, prymat tutaj należy jednak dać zasadzie kumulacji. Należy bowiem mieć na uwadze, że T. M. wielokrotnie popełnił przestępstwa. Zachowanie skazanego wskazuje na jego niepoprawność, uprzednie skazania nie powstrzymały go przed ponownym naruszeniem porządku prawnego. Z tych przyczyn, w ocenie Sądu, przyznanie prymatu zasadzie absorpcji przyczyniłoby się do wzbudzenia w skazanym poczucia bezkarności. Sąd miał na uwadze także treść pozytywnej opinii o skazanym z Aresztu Śledczego w G..

Sąd Najwyższy niejednokrotnie podkreślał, iż stosowanie jednej z wyżej wymienionych zasad, absorpcji czy też kumulacji w pełnym zakresie z wyłączeniem zasady przeciwnej, winno mieć miejsce jedynie wyjątkowo. Podzielając ten pogląd, Sąd wymierzył karę łączną pozbawienia wolności przy zastosowaniu zarówno zasady absorpcji, jak i kumulacji.

Z tych przyczyn Sąd uznał, że kara łączna we wskazanym powyżej wymiarze będzie w należyty sposób oddziaływać prewencyjnie na skazanego.

Co do pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyrokach podlegających łączeniu, Sąd ustalił, że podlegają one odrębnemu wykonaniu.

Na podstawie art. 572 k. p. k. Sąd umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w pozostałym zakresie, tj. w odniesieniu do wyroku wydanego w sprawie VIII K 611/08 SR Gdańsk – Południe w Gdańsku.

W punkcie IV. sentencji wyroku Sąd zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej odpowiednie okresy rzeczywistego pozbawienia wolności.

Sąd zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem o wydanie wyroku łącznego, uznając, że wobec faktu, iż odbywa on aktualnie karę pozbawienia wolności, nie jest w stanie ich ponieść.